

ANTONI MIRO - PINTURA - ALCOIART

Antoni Miró

Antoni Miró, dintre el suggestiu i nou plantell de pintors alcoians, destaca per la seua ferrenya voluntat de creació. Sobre la seua pintura no cal parlar d'estils ni de modalitats més o menys fugisseres, perquè tot ell és sang i nervi en acció, pinzell i espàtula fecundíssims. ¿Expressionisme, post-impressionisme? Jo diria que no. Els nus que ara pinta -més enllà de la bellesa fixada en cànons estereotipats- tenen la torturada gràcia d'una subjectivització fortament onírica, personalíssima, fruit d'un seny artístic que ha meditat i tracta d'ensenyar-nos un món de missatges marginals on el somni canta en color i traç, conquerint-hi originalitats difícils, però, a la fi, persuassives.

A Antoni Miró li augure un camí de descobriments, perquè ha entrat, de ple, en el misteri de la inspiració autèntica, la que no es val de snobismes ni alienes fulguracions.

joan valls jordà

¿PINTAR «del natural»? Quan té els pinzells a la mà, el pintor només ha de mirar el quadre que va fent.

•

Quan el pintor pinta, el món creix.

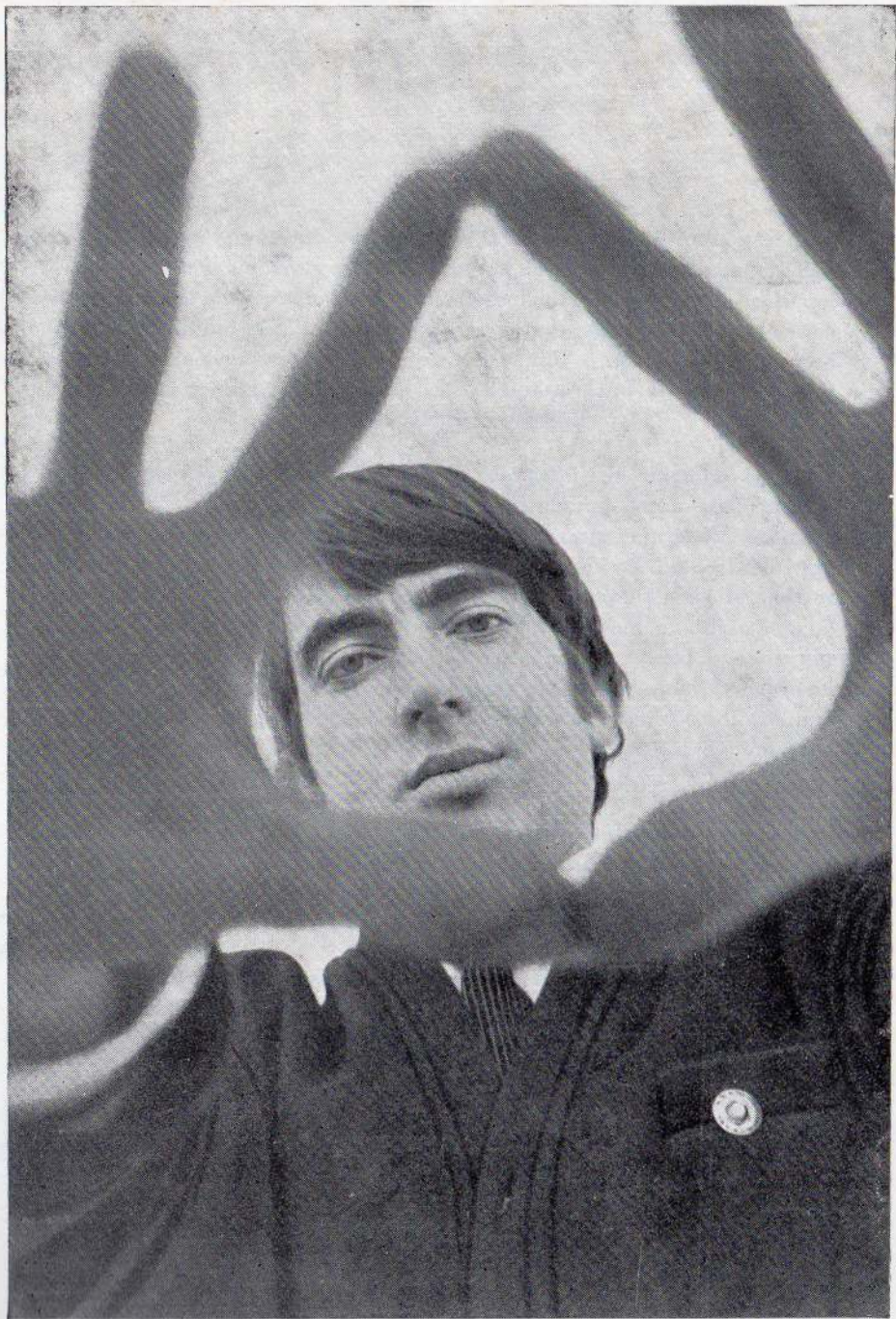
•

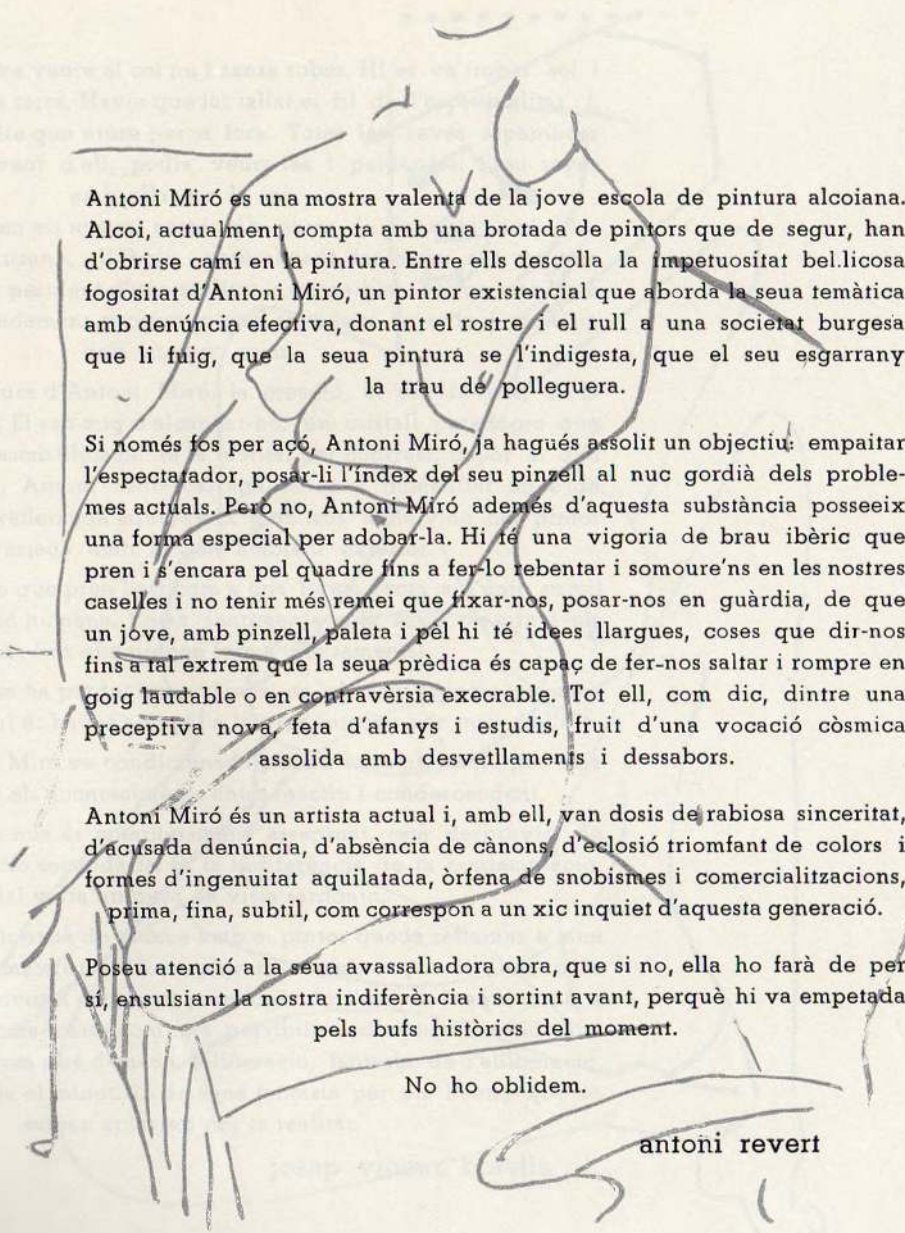
En art la memòria és un error.

•

Fins a un cert punt, tota pintura és autorretrat.

joan fuster

Antoni Miró es una mostra valenta de la jove escola de pintura alcoiana. Alcoi, actualment, compta amb una brotada de pintors que de segur, han d'obrirse camí en la pintura. Entre ells descolla la impetuositat bel·licosa fogositat d'Antoni Miró, un pintor existencial que aborda la seua temàtica amb denúncia efectiva, donant el rostre i el rull a una societat burgesa que li fuig, que la seua pintura se l'indigesta, que el seu esgarrany la trau de polleguera.

Si només fos per açó, Antoni Miró, ja hagués assolit un objectiu: empaitar l'espectador, posar-li l'índex del seu pinzell al nuc gordià dels problemes actuals. Però no, Antoni Miró ademés d'aquesta substància posseeix una forma especial per adobar-la. Hi té una vigoria de brau ibèric que pren i s'encara pel quadre fins a fer-lo rebentar i somoure'ns en les nostres caselles i no tenir més remei que fixar-nos, posar-nos en guàrdia, de que un jove, amb pinzell, paleta i pèl hi té idees llargues, coses que dir-nos fins a tal extrem que la seua prèdica és capaç de fer-nos saltar i rompre en goig laudable o en contràversia execrable. Tot ell, com dic, dintre una preceptiva nova, feta d'afanys i estudis, fruit d'una vocació còsmica assolida amb desvetllaments i dessabors.

Antoni Miró és un artista actual i, amb ell, van dosis de rabiosa sinceritat, d'acusada denúncia, d'absència de cànons, d'eclosió triomfant de colors i formes d'ingenuïtat aquilatada, òrfena de snobismes i comercialitzacions, prima, fina, subtil, com correspon a un xic inquiet d'aquesta generació.

Poseu atenció a la seua avassalladora obra, que si no, ella ho farà de per sí, ensulsiant la nostra indiferència i sortint avant, perquè hi va empetada pels bufs històrics del moment.

No ho oblidem.

antoni revert

L'home un dia clar, va veure el cel nu i sense robes. Hi es va trobar sol i oblidat en mig de la terra. Havia quedat tallat el fil de l'espiritualitat, i, aquest home va tindre que viure per a fora. Totes les seves esperances havien quedat davant d'ell, podia veure-les i palpar-les. Eren seves amb allargar la mà.

Per això, si no pobleu els nostres actes amb notes de Fantasia, amb l'invençió d'un món estrany, il·lògic, naturalment fantàstic, ens veurem arremetuts pel signe pestilent d'una realitat insostenible. Per un monòtom formigueig accentuadament progressiu que invadeix la vida i cada un dels nostres actes.

Açò és clar a la pintura d'Antoni Miró, la creació, el seu invent, és la fantasia de la figura. El seu mig d'alcançar-ho, un cristall paradògic que condueixca a una desmistificació de la realitat per contrast, o per el que és la mateixa cosa; Antoni Miró carrega la seva humanitat en cada quadre, i la realitat refleixada equivaleix a un tros de la vida del pintor contrastada amb el seu ambient exterior.

El pintor és un home que pren l'art com a una forma (com a l'únic camí) de constant superació humana. Vessa sentiments a la seva pintura i els dipura fins que prenen forma (pensaments).

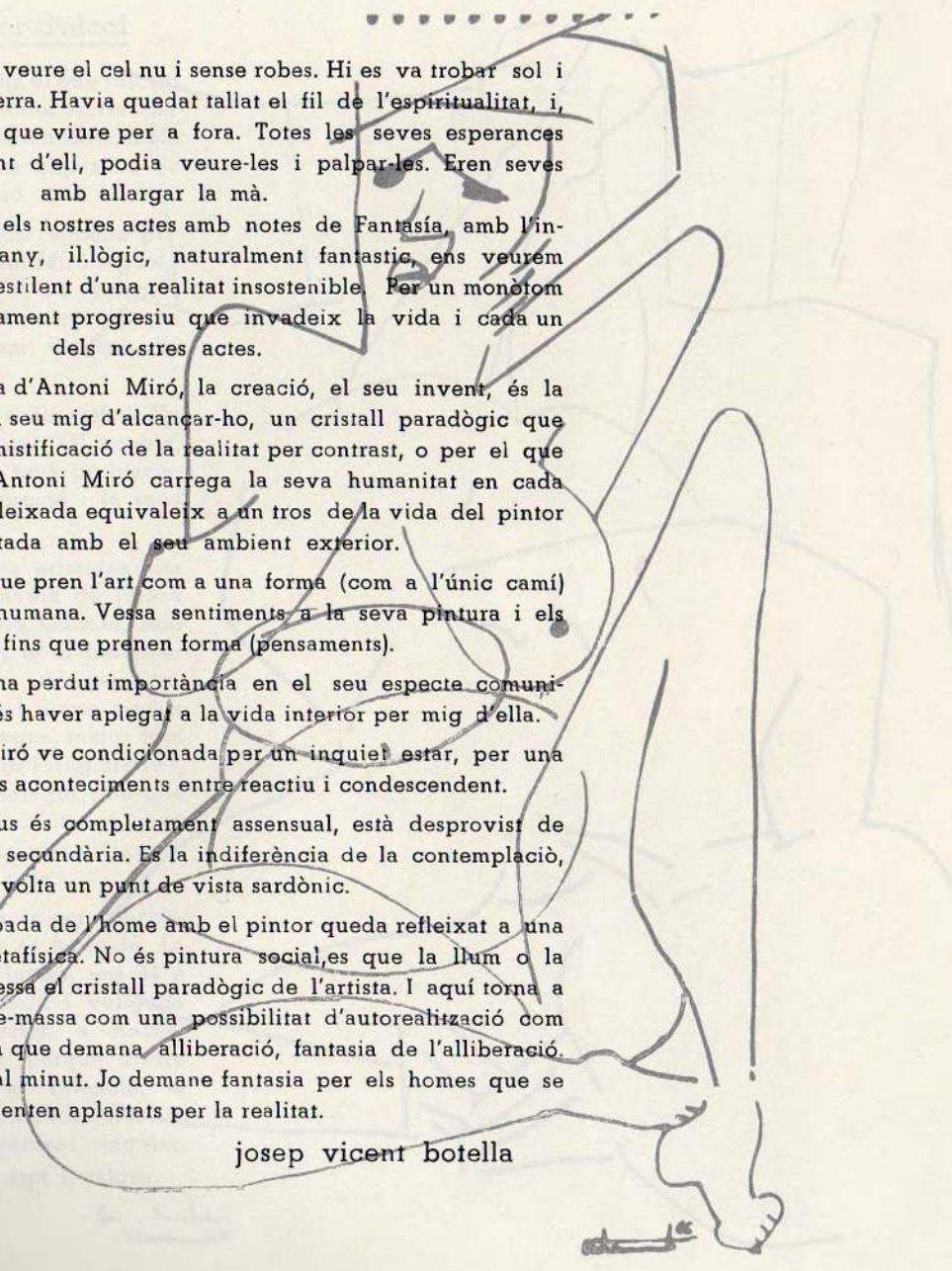
A les hores la pintura ha perdut importància en el seu especte comunicant. Allò essencial és haver aplegat a la vida interior per mig d'ella.

La fantasia d'Antoni Miró ve condicionada per un inquiet estar, per una postura davant els aconteciments entre reactiu i condescendent.

Qualsevol dels seus nus és completament assensual, està desprovist de qualsevol maquinació secundària. És la indiferència de la contemplació, tal volta un punt de vista sardònic.

A altres pintures la topada de l'home amb el pintor queda refleixat a una patent preocupació metafísica. No és pintura social, és que la llum o la tenebra del món a través el cristall paradògic de l'artista. I aquí torna a sorgir l'invent: L'home-massa com una possibilitat d'autorealització com a individu. És quelcom que demana alliberació, fantasia de l'alliberació. És fantasia necessària al minut. Jo demane fantasia per els homes que se senten aplastats per la realitat.

josep vicent botella

antoni miró, pintor d'alcoi

Fa poc més d'any i mig, el que suscitava aquestes poques paraules escrivia al setmanari Ciutat d'Alcoi una recenció crítica al entorn d'una exposició de quadres d'Antoni Miró.

Avui ens plau rectificar aquella primera impressió. Antoni Miró segueix per un camí que per a ell -pintor dibuixant- és el seu, l'autèntic, el que canalitza el seu ram d'inspiració creacional.

Vocacionalment Miró és un artista. Un artista amb un món que ell coneix, que és el seu, amb la seua problemàtica, la seua configuració i la seua veritat.

Des d'aquelles mostres primerenques exposades a la primavera de 1958 a la Casa Municipal de Cultura, fent grup a alguns pintors avui independents, fins ara, afonsat a les seues exhibicions a València i altres ciutats de dintre i fora del regne, inclús fora de la península-França i Anglaterra-, el pintor Miró ha corregut tota una trajectòria ruidosa i cridanera, una trajectòria cada volta més definitiva i més, no cap dubte, seua.

Es sincer a ell mateix, la seua concepció artística i estètica és honrada. La seua tasca, la de la pintura, ens és a nosaltres tan necessària i volguda que sincerament, creiem a Antoni Miró, i, més a més, perquè dintre l'Art jove nostre, el valencià, el d'Alcoi, l'europeu en definitiva, és ell, sens dubte, un representant singular.

adrià espí i valdés

Alcoi, Setembre-1966.

Adrià Espí i Valdés

BODEGÓ AMB MELÓ

49 x 73 — 1960

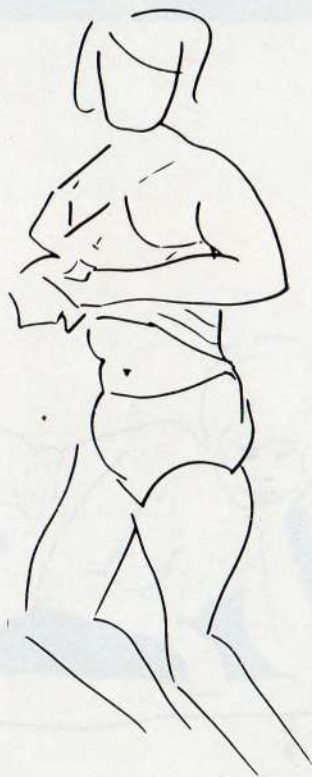
RETRAT 40 x 47 -- 1960

PINACOTECA, OBRES COMPREGUDES DES
DE L'ANY 1961 FINS 1964

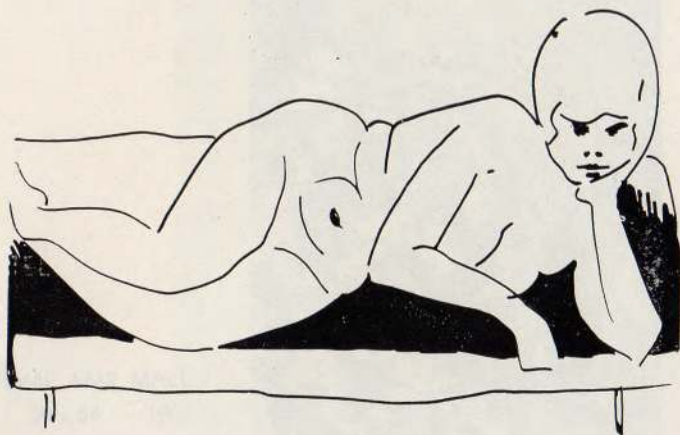
FIGURES NUETES. 54 x 159 — 1964

DIBUIX. 24 x 33 — 1966

GITADA A L'OSCURITAT. 60 x 100 — 1966

DIBUIX. 24 x 33 — 1966

POBRESA AL MON
50 x 64 — 1965

HOME AMB MALL
50 x 64 — 1965

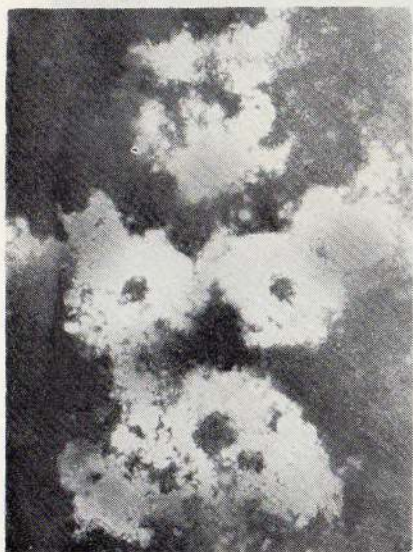
TERRIBLE SOLETAT

50 x 64 - 1965

NUA SOTA L'AIGUA

50 x 64 - 1966

SOLELAT ROJOSA
39 x 55 - 1966

PATIMENT DE NUA
54 x 70 - 1966

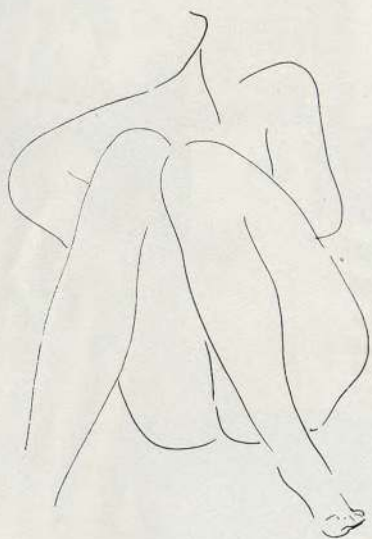
DONA NUA I RELLEUS

50 x 95 - 1966

NUA - 16

51 x 67 - 1966

DIBUJOS 1966.

50 x 65 / 24 x 33

ESTUDI — EXPOSICIÓ PERMANENT
INTERIOR CASTELL GUADALEST — GUADALEST

ESTUDI — F. CABALLER, 12. ALCOI
ESTUDI — GUILLEM D'ENTENÇA. ALCOI

col·lectives

VII exposició pintura, escultura i dibuix - 1960. 1.er premi exssm. ajuntament d'alcoi.
VXIII exposició provincial d'art, alacant 1961-62. 3.er premi o. s. e. d.
exposat al I certamen nacional d'arts plàstiques. alacant 1962.
c. e. a. - VIII exposició de pintura. premi brotons, 1962.
VI certamen d'art provincial, alacant 1963. 2.º premi.
certamen d'art, alacant 1963. menció honorífica.
certamen d'art, alacant 1962. 1.er premi pintura.
V saló de tardor, casa municipal de cultura, alcoi.
premi caixa d'estalvis provincial d'alacant, 1965.
exposat al VII saló de març, valencia 1966.
exposat a madrid per selecció de certamens provincials a 1962 i 1963.

exposicions celebrades

alcoiart - 1. locals del c. e. a. gener 1965.
alcoiart - 3. saló d'art c. e. alcoi. juny 1965.
alcoiart - 4. hotel els angels, denia. juniol 1965.
alcoiart - 5. sótano medieval, polop. agost 1965.
alcoiart - 8. presó segle XII, interior castell guadalest. setembre 1965.
alcoiart - 9. montmartre, paris. setembre, octubre 1965.
alcoiart - 10. casa regional murcia, albacete a valencia. novembre 1965.
alcoiart - 11. sala d'exposicions del cercle industrial, alcoi. maig 1966.
alcoiart - 12. elia - galeria d'art, denia. juny 1966.
alcoiart - 13. sótano medieval, polop. agost-setembre 1966.

